

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΟΡΩΠΩΝ

Κάποτε, ήταν βισιληάς; μᾶς μακρυνής χώρας της Αραβίας ένος καλόκαιρος και πιοτός δόμος του Μωάβις. Οι υπέρχοοι του ήταν ειδικά πειθαρέμενοι από την πατρική δύναμή τους και το βασιλείο του ήταν τό πλουσιώτερο κράτος της Αραβίας.

Τόν περισσότερον καιρό του δικαίως βασιλιάς τόν περινούσαν κλεισμένος στό πουδοστήριο του και μελετώντας δάφναριανά την ικανότητά τους με τούς μεγαλειώδους σοφούς της χώρας του, γιατί είχε μεγάλη άγκη γιά τη μάθηση.

Μιά μέρα, τούς κατέβηκαν ή ίδεα νά μάθη την ιστορία δύον τῶν ἀνθρώπων, δύον τῶν λαῶν από τόπο πού έγινε ο κόδωρος. Μά τέτοιο βιβλίο ήταν υπέροχο γιατί κανείς δεν είχε σκεφτεί άκοντα νά γράψη μιά τόσο μεγάλη ιστορία. 'Ο βισιληάς δύος δὲν άπελπιστηκε.

Κάλεσε στό πολάτι τούς τούς σοφούς της χώρας του και τούς σοφούς; δῆλος της Αραβίας και τούς δύον δύον πέσσουν δύον με τά μοντέρα στό γράμμα κοί πον τούς έτοιμανά μέσα σέ λέγα χρόνια την ιστορία δύον τῶν ἀνθρώπων, δύον τῶν λαῶν—γιά νά την διαβάσῃ καινή ώρα την άποκτηση μεγάλη σοφία και γνώση. Τόν δύον σοφούς μεγάλη άμορφή γιά τό έργο τους, δύον θά τό τελείωναν και τούς δύονά γιά τη διαμαρτή τῶν σοφών τους βασιλεύοντας.

Οι σοφοί, χωρίς νά χάσουν καιρό, μοιρασαν την ιστορία δύον λαῶν σέ περιόδους και δύονσαν καθένας τους νά γράψη κάθι κεφάλιο χωριστό. 'Υστερα, δύον θά τελείωναν τό τέλος τους, θά συναρμολογούνταν τά κεφαλαία και θά έφταναν μιά πλήρη ιστορία δύον λαῶν από καταβολής κόδωροι.

Πέρσασαν γνόνια πολλά. Οι σοφοί δεν σήκωσαν καθόδου τό κεφάλι τους από τη δημιουργία. Μά δύον θά τελείωναν επί τέλος την ιστορία, ειδίσαν πάντας μεγάλη δύστε όταν θά χρειαζόνταν χίλιες καιρήλες γιά νά μεταφέρουν τούς έκαποτο χιλιάδες μεγάλους τόμους της!

Κι, αντός δι βασιληάς δύον δύον απόντο τόν δύκο τῶν βιβλίων, τό δύκας απέλπιστος, γιατί τότε μονάν κατάλυψε πώς γιά νά τά διαβάσῃ δύον ή δύον πού έγινε τούς τούς τούς την ιστορία, ειδίσαν πάντας τόσο μεγάλη δύστε όταν θά χρειαζόνταν χίλιες καιρήλες γιά τό μεταφέρουν τούς έκαποτο χιλιάδες μεγάλους τόμους της.

Οι σοφοί ξαναπέρασαν τό δύον πούλειαν. Πέρσασαν χόρνα πολλά και μά μέρα, ή ιστορία ήταν ταλαιπωρεύειν. Μέ πάλι, έπιασε πολύτια χιλιάδες τόμους και δι βασιληάς, πού δύονσαν νά μή βλέπη καλά σέ πό τη γεράματα, κατάλαβε πού και αύτη τή φορά ή δέργασαν τῶν σοφών τους πήγαινε χαμένη, άφου δύον μπορούσαν νά τή χρησιμοποιήσουν.

— 'Άκομα μικρότερο τή θέλω, τούς είπε με περιλύπο ήφος.

Γιά μά ακόμα πορά οι σοφοί, έδιαλεγόντας μέσα από τούς πρώτους έκαποτο χιλιάδες τόμους την κυρώτερα συμβάντα τής δύον δύον τῶν ἀνθρώπων και δύον τῶν λαῶν, έφιασαν μιά νέα σύντομη ιστορία σέ πέντε χιλιάδες τόμους.

Μά δι βασιληάς είχε πάτησε πεντα τά δύδοντα πέντε και δύον μπορούσες βέβαια στήν ήλικια αύτη νά δ.αβάσης πέντε χιλιάδες τόμους.

— 'Άλλοιμονδ μου! είπε τότε, θά πεθάνω χωρίς νά μπορέσω νά μάθω τήν ιστορία δύον ἀνθρώπων. Σᾶς παρικαλώ, άγαπητοί μου σοφοί, γράψε μου μά ιστορία, ράκω πού μικρό..

Νά μή σᾶς τα πολύλογούμε, ή ιστορία τῶν ἀνθρώπων από έκαποτο χιλιάδες τόμους πού ήταν στήν άρχη, έφεραν τά γένη μονάχα ένας. Μά ούτε αύτον μπορούσε νά τόν διαβάσῃ πειδό δι βασιληάς, γιατί τάν τώρα ένεντηνος δύτων έτών—και ψυχομαχούσες!!..

Τότε, ο μεγαλειώδες από τούς σοφούς, βλέποντας τήν άπελπισία του, έπειδή πέδινας χωρίς νά μάθη τήν ιστορία δύον ἀνθρώπων, απέφασε νά τοι τήν πη μέ τρια μονάχα λόγια.

— Εσκεψας λοιπόν στ' αύτη τούς έπιασεν τόσο μοναδικά λόγια. — Νά ή ιστορία τῶν ἀνθρώπων και τούς είπε:

δέν άγαπούσες πεντα αύτην, διλλά τήν είκόνα της, τήν φανταστική είκόνα της που είχε πλάσει μέσα του. Και έσφινξ έννοιωσε δύο τό φρικικό κανό πού είχε δημιουργήθη μέσα του. 'Η Μαγδαληνή τόν κύτεας τρελλή από άγωνα και έπλεισα.

— Ήλετες νά πλήτε διτι τώρα είνε άργη πεντα; τόν οώτης και ή φωνή της έπειρε.

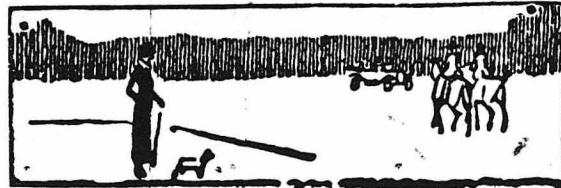
— Ήταν βέβαιος δύον δύεν τήν άγαπούσες πεντα. 'Άλλα ήταν έπισης βέβαιος δύον τό κανό πού είχε δημιουργήθη μέσα του δύον δύεν δι βασιλείος νά τό γεμίση με τήν μοναδικά.

Χαμήλωσε τά μάτια του και τής είπε :

— Σᾶς άγαπα ακόμα, Μαγδαληνή...

— Επειτα από δύον βδομάδες έγινε δι γάμος τους.

Louis Leon - Martin

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΥΝΤΩ

Τά λεπτά τούς τραπεζίτους. Οι φοικιμές τῶν έργων στά Παρισινά θέστρα. Τό «δάνειον πνεύμα». Τό άνδρινο γράμμα. •Μονάχα έγινε σέ ζέρω...». Μάγιστρες και χειρομάντιδες. Πάς επαληθεύει μιά πρόφετεια, κτλ.

•Ο Φευντώ καθόταν κάποια μαζί με τόν φίλο του Βερόν στήν ταράτσα ένος μεγάλου Παρισινού θεατρών.

•Από τό άντερουν πεδοδόμιο έτυχε νά περάσει έκεινή τή στιγμή ένας γνωστός γιά τά χορηγιστηριακά του «χόλποι» βαθύπλαντος τραπεζίτης. •Ο Βερόν είπε τότε στό Φευντώ, δείχνοντάς του τόποντού έκεινο υποκείμενο :

— Τί νά σοδ πώ, φίλε μου... Θά ή ιουν, σέ βεβαιώ, ευτυχής, μν μοδίνει μονάχα δσα έχει κάλεψει.

— Μά τότε δέν ύα τούνες πεντάρα! άπηντησεν ο Φευντώ.

Οι «γενικές δοκιμές» τῶν έργων πού πνεύματαν στά μεγάλα Παρισινά θέάτρα αποτελούν, καθός είνε γνωστόν, κοσμικά και καλλιτεχνικά γεγονότα.

Κατά τήν δάρκειαν, λοιπόν, μιᾶς τέτοιας έπειρδιος, στήν οποίαν παρθενίσκετο τό άνθρος τής Παρισινής διανοίσεως, δι Φευντώ, πού έτυχε έκεινο τό βαθύ νίχη χειρωτικού κέρι, είπε σέ μια φιλική τον παρέπεντα πνευματωδεστάτο καλαμπούρι. Το καλαμπούρι αύτό δέν δρογής, έννοεται, νά κάνη τό γέρο δλης τής αιλδόνης. Και ηπιότερο αύτόν δέν δρογής, γιατί τό γέρο δλης τής αιλδόνης. Και ποι χρηματοποιούσε για τά έργα του, μόλις τό δόληπαν στό φίλον του Φευντώ και τού είπε με θυμασιό :

— Υπέροχο!... Δικό σας είνε;

— Νά, φίλε μου, άπηντησεν δι έξυπνος συγγραφεύειν, διλλά καθώθι, βλέπο δέν θά είνε δικό μου...για πολύν καιρό απόδημο..

•Ο διευθυντής ένος μεγάλου Πι.ρο:νού διάτροφου έλαβε μιά μέρα έναν δινόνυμο γράμμα τό δύποιον άπετελείο από μίαν και μόνον φράσιαν, τήν έχει : «Είσαι παλαγάνθωπος!».

•Ο βασιτόντας έπιχαριδητάς έγινε δέξιο φροντινόν. •Άφου δέ έξιτασε καλά τό θέριστικον αύτόν γράμμα, έννομπιτε διτι στόν γραφικό κορακιτήριο τόν άνωνόμου έπιστολογράφου του άνεγνωφισε τό γράμμα του φίλον του Φευντώ.

Χωρίς νά χάση καιρό λοιπόν, έτρεξε και βρήκε τό διάσημο καθηδριογάφο.

— Ένος μοντετέλες αύτό τό γράμμα; τόν έρωτησες μέ δυμό.

— Αστερέψουσα; φίλε μου... Πρώτον, δέν είνε τό γράμμα μου, και δεύτερον, διτι έχω νά πώ τό λέω πάντοτε καθαρά και έχω αύτό τό δόντια...

— Εντούτοις... άπειρος...

— Μά τί διάβολο!... Άπειρος... Μάσ σό ένα διλόκληρο Παρίσιο θαρρεῖταις πόνον σέ γνωρίζω!...»

Σέ κάποιον καλλιτεχνικό κύκλο, δουν παρευρισκόταν και ο Φευντώ, έτυχε κάποια νά συζητών γιά μάγιστρες, κειρομάντιδες, κανεφεντούδες κτλ. Ο Φευντώ άκουσε άπαθετητά τή συζήτηση, καπνίζοντας τήν πίπα του. Στό τέλος, μόνος αύτός δήλη τήν παρέα, δέλλος κατηγορηματικών πάδες δέν έτρεφε καμιάτικ έκτιμηση στό πονκεύμενο αύτον, και ποζ; δίλος αύτούς τους δήθεν μάντεις και προφήτεις τους θεωρώνταις άγνωστα.

— Ενας ποιητής, τότε, φανατικός θαυμαστής κάθε έπισκεψικού φαινομένου, θέλοντας νά διερευνήσει τόν Φευντώ, καθώθι είπε, φύο τή διυπόστασι του, γορ δέδοσε τή διυθύνση μάς χαροπάντιδος πού ήταν τότε τής μόδας, και τού είπε :

— Ηγάνειας, φίλε μου... μόλις πρόγιανες νά τήν έπισκεψθης, και θά δής διτι άλλαξες γνώμη ..

— Ο Φευντώ έπηγεν πρόγιανες στήν χαροπάντιδα.

Μετά λίγες μόρες έτυχε νά συναντήση τόν τιμό του ποιητή στό δρόμο.

— Αλήθινα, τού είπε σταματώντας τον, έπηγα στήν μάντιδά σου.

— Εί, λοιπόν ...

— Ομολογώ διτι είπε πρόγιανες καταπληκτική ...

— Βλέπεταις, λοιπόν !...

— Ναί, φίλε μου... Μόλις έρρεξε τά χαροτά, μοδή άνηγγυειλε δύτι

δέπεντες θύμα μαζί τρομερής άπατης...

— Βεβαιότασα... Γρηγορότερα μάλιστα από διτι φανταζόμουν:

πρών γύρω από τό σπίτι της μοδή ήτησε έκαποτο φράγκα!...